SCENARIUSZ ZAJĘĆ PRZEDSZKOLNYCH

Prawda daje ulgę

Scenariusz inspirowany książką
„Chmurka i Burza nie mówią prawdy”

01

O zajęciach

Grupa	dzieci w wieku 4–6 lat	**Czas**	45–50 minut
Obszar	szczerość, odpowiedzialność i bezpieczna relacja	**Forma**	czytanie, rozmowa, drama i praca w parach

Zajęcia pokazują, dlaczego dzieci czasem ukrywają prawdę i jak bezpieczna relacja z dorosłym pomaga naprawić błąd. Dzieci ćwiczą przyznawanie się do tego, co się wydarzyło, przepraszanie bez wymówek, słuchanie drugiej osoby oraz odbudowywanie zaufania.

Cele zajęć

- rozpoznaje wstyd, strach przed złością, napięcie i ulgę
- rozumie różnicę między błędem a świadomym krzywdzeniem
- ćwiczy prosty komunikat: co zrobiłem, co się stało i jak mogę to naprawić
- słucha prawdy drugiej osoby bez wyśmiewania
- wie, że z trudną sprawą może zwrócić się do zaufanego dorosłego

02

Materiały i start

Materiały

- [ ] kartoniki z emocjami: wstyd, strach, złość, ulga i spokój
- [ ] trzy kartki: MÓWIĘ CO SIĘ STAŁO, PRZEPRASZAM, NAPRAWIAM
- [ ] kredki

1 Ciężka tajemnica, lekka prawda

5 minut

Dzieci pokazują ciałem, jak może wyglądać ktoś, kto ukrywa trudną sprawę, a potem ktoś, kto powiedział prawdę zaufanej osobie. Nikt nie opowiada własnych sekretów.

2 Czytanie śladami emocji

10 minut

To zadanie jest nieobowiązkowe. Zapraszamy do niego chętnych, którzy posiadają książkę.

Przy wybranych scenach dzieci podnoszą kartę emocji pasującą do Chmurki lub Burzy. Grupa zauważa, że strach przed reakcją siostry utrudnia im powiedzenie prawdy.

Moment opowieści	Pytania i kierunek rozmowy
Chmurka bierze balonik bez pytania	Dlaczego później trudno jej powiedzieć, co się stało?
Burza zjada chrupki z kanapki	Co czuje, kiedy Chmurka zaczyna pytać?
Siostry obwiniają nieznaną osobę	Czy ukrywanie prawdy pomaga im odzyskać spokój?
Obie przyznają się i przepraszają	Co zmienia szczera rozmowa?

04

Dalszy przebieg

3 Trzy kroki naprawy

8 minut

Dzieci ćwiczą sytuacje: rozsypane klocki, przypadkowo zgnieciony rysunek albo zabrany bez pytania przedmiot. Mówią: „To ja", „Przepraszam" i „Mogę to naprawić tak…".

4 Kto może mi pomóc

7 minut

Dzieci rysują lub nazywają zaufanych dorosłych: rodzica, opiekuna, nauczyciela lub inną bezpieczną osobę. Prowadzący podkreśla, że spraw dotyczących bezpieczeństwa nie trzeba zachowywać w tajemnicy.

05

Na zakończenie

Pytania podsumowujące

- Dlaczego czasem boimy się powiedzieć prawdę?
- Z jakich części składają się dobre przeprosiny?
- Czy przebaczenie oznacza, że nie trzeba naprawić szkody?

Wskazówki dla osoby prowadzącej

Nie pytaj o osobiste przewinienia. Pracuj na losowych, neutralnych przykładach i historii bohaterek.

Nie obiecuj całkowitej tajemnicy. Jeśli dziecko ujawnia zagrożenie, należy włączyć odpowiedniego zaufanego dorosłego zgodnie z zasadami placówki.

Modeluj spokojną reakcję. Najpierw doceń powiedzenie prawdy, potem wspólnie ustal konsekwencje i naprawę.